บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการพัฒนาประเทศนั้น สิ่งหนึ่งที่ต้องคำนึง คือ การพัฒนาคน เพราะคนเป็นกลไกที่สำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาสิ่งต่าง ๆ การพัฒนาคนจะมีประสิทธิภาพหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา การจัดการศึกษาจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการแก้ปัญหาของประเทศและโน้มนำสังคมไปในทางที่พึงประสงค์ได้ จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษานอกจากจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนพัฒนาสมรรถภาพทางสติปัญญา และความรู้สึกที่ดีต่อสังคมแล้ว ยังมุ่งให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่นอกเหนือไปจากที่กำหนดให้ในโรงเรียน การที่จะรู้ว่าผู้เรียนมีความสามารถในการนำความรู้ไปใช้หรือไม่นั้น เป็นปัญหาสำหรับผู้สอนเป็นอย่างยิ่ง (เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์,2529)

การวัดและการประเมินผลเป็นสิ่งสำคัญในระบบการเรียนการสอน เพราะเป็นสิ่งหนึ่งที่ชี้ให้เห็นข้อบกพร่อง จุดอ่อน จุดแข็ง ของระบบว่ามีอยู่ที่ใดบ้าง การวัดและการประเมินที่ดี เปรียบเสมือนคำติชมในเชิงสร้างสรรค์ที่ให้กับผู้สอน ผู้เรียน และผู้เกี่ยวข้อง เพื่อให้มองเห็นร่วมกันว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอย่างไร (อุทุมพร จามรมาน,2530) ถ้าต้องการจะวัดให้ครอบคลุมสมรรถภาพทั้งหมดของผู้เรียนแล้วจะต้องวัดทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย สภาพการวัดผลปัจจุบันโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาส่วนใหญ่มักจะเน้นหนักไปในเรื่องความรู้ความคิดหรือเรียกว่าการวัดผลในเชิงทฤษฎี ส่วนที่สำคัญอีก 2 ด้าน คือ การวัดความรู้สึก-ลักษณะนิสัย และการวัดภาคปฏิบัตินั้นปรากฏว่ายังอยู่ในรูปแบบที่ค่อนข้างจะขาดความเป็นปรนัย และยังมีผู้สนใจน้อย (เผียน ไชยศร,2530) ทั้งๆ ที่การวัดภาคปฏิบัติ หรือการตรวจสอบภาคปฏิบัติเป็นสิ่งจำเป็น เพราะการเรียนรู้จำเป็นต้องไปให้ถึงการปฏิบัติ การปฏิบัติจนเกิดความชำนาญจะก่อให้เกิดความสามารถที่สามารถนำไปใช้การได้ เพราะมาจากความรู้ความเข้าใจ การสังเคราะห์ ความรู้สึกรักใคร่ ชื่นชมในงาน และความคล่องแคล่วในงาน (อุทุมพร จามรมาน,2529) การวัดผลภาคปฏิบัติจึงเป็นเรื่องที่น่าจะได้มีการศึกษาปรับปรุงและพัฒนาให้มีคุณภาพ ตลอดจนมีมาตรฐานที่ดีขึ้นซึ่งจะเป็นสิ่งที่น่าจะส่งเสริมให้ทันกับระบบการศึกษาปัจจุบัน

จากความมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ต้องการให้การศึกษาทุกระดับมุ่งเน้นให้ผู้เรียน คิดเป็น ทำเป็น รู้จักแก้ปัญหา และรักการทำงาน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง2533) สามารถตอบสนองความต้องการของแผนการศึกษาแห่งชาติได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากจุดประสงค์ของกลุ่มการเรียนนี้ ต้องการปลูกฝังให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติสรุปได้ 3 ประการดังนี้

1. ทำงานเป็น
2. มีนิสัยรักการทำงาน
3. มีการปรับปรุงงานอยู่เสมอ (กรมวิชาการ,2534)

จากจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กล่าวข้างต้น จะเห็นว่ากระบวนการเรียนการสอนเน้นด้านการปฏิบัติ ในด้านการวัดและประเมินผลนั้น ยึดหลักการประเมินทั้งภาคความรู้และภาคปฏิบัติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ,2534)

กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง2533) เริ่มใช้ในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตรทั่วประเทศ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2533 เป็นต้นมา ในด้านการวัดและประเมินผลก็จัดให้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คือเน้นการวัดภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎี อาจจะใช้อัตราส่วน 70 : 30 หรือ 80 : 20 ขึ้นอยู่กับโรงเรียนแต่ละแห่งจะเลือกใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ แต่ส่วนใหญ่จะใช้อัตราส่วน 70 : 30 (วิไล ชารส, สัมภาษณ์,2534 ประภา คงธนะ, สัมภาษณ์,2534) เมื่อการวัดภาคปฏิบัติมีความสำคัญมากเช่นนี้ แบบวัดภาคปฏิบัติที่ใช้ทดสอบความรู้ความสามารถของผู้เรียน ก็ควรจะมีความสำคัญและมีมาตรฐานตามไปด้วยเช่นกัน แต่จากประสบการณ์ด้านการสอนในระดับประถมศึกษาของผู้วิจัย และการสัมภาษณ์ วิไล ชารส(2534), เดช วิโย (2534),ประภา คงธนะ(2534) และสมพล นาดี(2534) สรุปได้ประเด็นที่สำคัญมีแนวโน้มไปในแนวเดียวกัน คือ การวัดและประเมินผลภาคปฏิบัติกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพยังขาดเครื่องมือวัดที่เป็นมาตรฐาน เพื่อใช้ในการทดสอบหรือเป็นแบบอย่างในการสร้างเครื่องมือ ครูผู้สอนมีความจำเป็นต้องสร้างเครื่องมือวัดขึ้นใช้เอง แต่เครื่องมือวัดเหล่านั้นมักจะวัดได้ไม่ครอบคลุมตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และมีเกณฑ์การให้คะแนนไม่ชัดเจน ซึ่งสิ่งนี้น่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้ครูผู้สอนทดสอบนักเรียนเกี่ยวกับภาคปฏิบัติทำได้ยังไม่ครอบคลุมชัดเจน และยังจะส่งผลต่อไปถึงคุณภาพด้านการปฏิบัติงานของผู้เรียนให้ต่ำลงไปด้วย ดังตัวอย่างจากการศึกษาของอุดมชัย ชอมขุนทด(2529) พบว่า นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาปีที่ 6 และไม่ศึกษาต่อ สามารถนำประสบการณ์จากการเรียนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพไปใช้ในชีวิตประจำวันน้อย เนื่องจากทำไม่เป็น ไม่รู้วิธีการ ขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ และไม่อยากทำ

จากเหตุผลและประเด็นปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะสร้างและพัฒนาแบบวัดภาคปฏิบัติกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพที่มีคุณภาพที่เชื่อถือได้ เพื่อให้การตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนมีประสิทธิภาพมากที่สุด แบบวัดภาคปฏิบัติจะสร้างขึ้นเพื่อให้เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติที่มุ่งวัด ทักษะพิสัย และจิตพิสัย บนพื้นฐานความรู้ความเข้าใจ หรือพุทธิพิสัย (พวงแก้ว ปุณยกนก,มปป) เพื่อจะได้ใช้ตรวจสอบความสามารถของนักเรียนในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อันเป็นชั้นสูงสุด และเป็นผู้ซึ่งกำลังจะสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาออกไป ในด้านความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามจุดมุ่งหมายของกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ โดยใช้นักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย เป็นตัวอย่างประชากร ในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ ทั้งนี้เนื่องมาจากโรงเรียนดังกล่าวมีนักเรียนจำนวนมากพอสำหรับที่จะทดลองใช้และพัฒนาเครื่องมือที่สร้างขึ้น ผู้บริหารยินดีให้ความร่วมมือ และประการสำคัญครูผู้สอนในแต่ละงาน คือ งานบ้าน งานเกษตร และงานเลือก เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาที่ตรงกับการสอน คือ วิชาเอกคหกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และเทคโนโลยีทางการศึกษาตามลำดับ ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่รู้ธรรมชาติของวิชาที่สอนได้เป็นอย่างดี และน่าจะส่งผลให้แบบวัดภาคปฏิบัติที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพดีที่สุด ทั้งนี้ก็เพราะว่าเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติจะมีคุณภาพดีที่สุดก็ต่อเมื่อ ผู้เข้าใจธรรมชาติของงานที่ให้ปฏิบัติและผู้ที่มีความรู้ด้านการวัดผลร่วมมือกันสร้างขึ้น (พวงแก้ว ปุณยกนก และสุวิมล ว่องวาณิช,2534) ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อมั่นว่าแบบวัดภาคปฏิบัติที่สร้างขึ้นในครั้งนี้ จะมีประโยชน์แก่การวัดและประเมินผลการศึกษาภาคปฏิบัติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบวัดภาคปฏิบัติกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ที่มีการทดสอบการปฏิบัติงานเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดในด้านความเที่ยงและความตรง

ขอบเขตของการวิจัย

1. การสร้างและพัฒนาแบบวัดภาคปฏิบัติกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ประชากรที่ศึกษาเพื่อพัฒนาแบบวัด เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนชุมชนบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นโรงเรียนในโครงการร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตร ประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง2533) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

2. เนื้อหาที่จะนำมาสร้างและพัฒนาแบบวัดภาคปฏิบัติในครั้งนี้ คือ เนื้อหาของกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งประกอบด้วย 3 งาน คือ งานบ้าน เรื่องการต้มส้มปลา งานเกษตรเรื่องการตอนกิ่ง และงานเลือกเรื่องการตัดผมนักเรียนชาย ที่โรงเรียนชุมชนบ้านถ่อนเปิดสอน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534

3. การพัฒนาแบบวัดการปฏิบัติงานในการวิจัยครั้งนี้ อาศัยแนวคิดการวัดผลการปฏิบัติงานที่ อุทุมพร จามรมาน (2532) เสนอไว้ว่า การปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับความสามารถทางสมองผสมกับความรู้สึกทางจิตใจ การวัดการปฏิบัติงานจึงครอบคลุมลักษณะต่างๆ ดังนี้

3.1 ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงาน

3.2 กระบวนการปฏิบัติงาน ซึ่งครอบคลุมการเตรียมพร้อมทางกายและใจ

3.3 ผลงานที่ทำเสร็จแล้ว

ผู้วิจัยจึงเสนอแนวคิดเกี่ยวกับแบบวัดภาคปฏิบัติตามแผนภูมิที่ 1 ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการวัดภาคปฏิบัติ

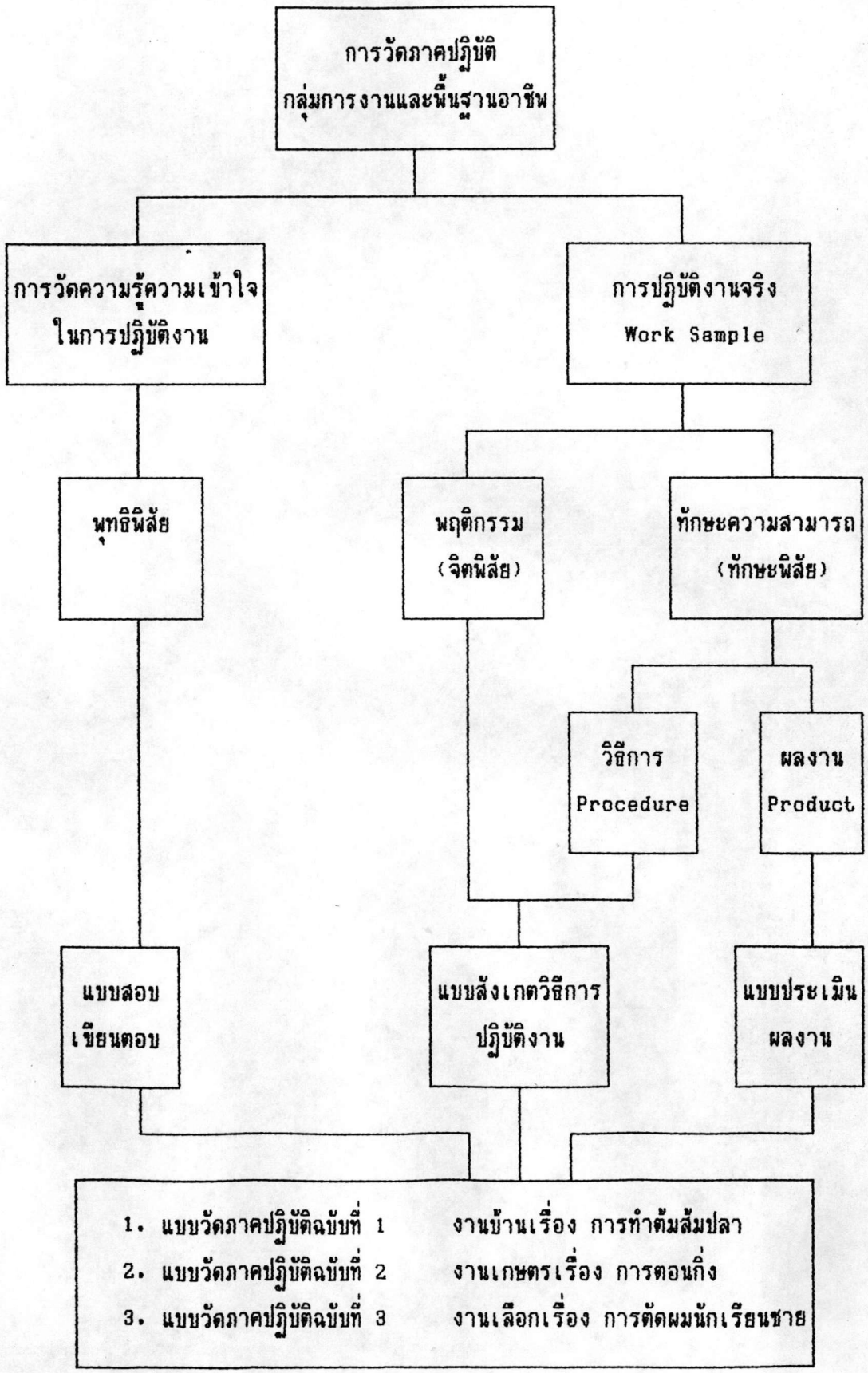

จากแผนภูมิที่ 1 แสดงให้เห็นว่าการวัดภาคปฏิบัติที่พัฒนาขึ้นในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งการวัดความรู้ในการปฏิบัติงาน และการวัดการปฏิบัติงานจริงซึ่งประกอบด้วยวิธีการปฏิบัติงานและผลงาน โดยผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องมือวัด ออกมาเป็นแบบวัดภาคปฏิบัติกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวม 3 ฉบับ คือ แบบวัดภาคปฏิบัติงานบ้าน 1 ฉบับ แบบวัดภาคปฏิบัติงานเกษตร 1 ฉบับ และแบบวัดงานเลือก 1 ฉบับ โดยแบบวัดแต่ละฉบับจะอาศัยเครื่องมือวัด 3 ชนิด คือ

1. แบบสอบแบบเขียนตอบ ใช้วัดพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย คือ วัดด้านความรู้ในงานที่จะทำการทดสอบการปฏิบัติงานจริง
2. แบบสังเกตวิธีการปฏิบัติงาน ใช้วัดพฤติกรรม 2 ด้าน คือ
   2.1 ด้านทักษะพิสัย สังเกตทักษะ ความสามารถ และเทคนิคในการปฏิบัติงาน
   2.2 ด้านจิตพิสัย จะสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกในขณะที่ปฏิบัติงาน เช่น ความตั้งใจ ความรับผิดชอบ ความสะอาด ความพยายาม ความประหยัด ความมีระเบียบ เป็นต้น
3. แบบประเมินผลงาน เป็นการวัดผลผลิตที่ได้จากการใช้ทักษะความสามารถของผู้ทดสอบ ซึ่งเกิดจากวิธีการปฏิบัติงาน และตรวจผลงานในทันที

<u>ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิจัย</u>

1. นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรปฏิบัติงานเต็มความสามารถของแต่ละบุคคล

2. โรงเรียนที่ตัวอย่างประชากรกำลังศึกษาอยู่ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

3. ครูผู้สอนและศึกษานิเทศก์กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง2533) เขตการศึกษา 9 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีความเข้าใจในธรรมชาติของงานที่ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ และตัดสินพฤติกรรมที่บ่งชี้ถึงความสามารถในการปฏิบัติงานที่ถูกต้องในแต่ละงานของนักเรียนได้

คำจำกัดความในการวิจัย

1. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ หมายถึง กลุ่มประสบการณ์เรียนหนึ่งในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง2533) ที่มุ่งให้ผู้เรียนทำงานเป็น มีนิสัยรักการทำงาน และมีการปรับปรุงงานอยู่เสมอ กำหนดให้เรียนทั้งงานบังคับ คือ งานบ้าน งานเกษตร และงานเลือก ได้แก่ งานประดิษฐ์และงานช่างกับงานอื่นๆ

2. แบบวัดภาคปฏิบัติ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ตรวจสอบความสามารถในการปฏิบัติงานของนักเรียน โดยมุ่งวัดทักษะพิสัยและจิตพิสัย บนพื้นฐานความรู้ความเข้าใจหรือพุทธิพิสัย (พวงแก้ว ปุณยกนก,มปป.) ซึ่งจะวัดทั้งความรู้ความเข้าใจวิธีการปฏิบัติงาน การสังเกตการปฏิบัติงาน และตรวจผลงานที่ได้จากการปฏิบัติ

3. แบบวัดภาคปฏิบัติกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ หมายถึง เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มุ่งวัดความสามารถในการปฏิบัติงานกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ในแต่ละงานจะมีเครื่องมือวัดเฉพาะงานงานละ 1 ฉบับ และเครื่องมือแต่ละฉบับจะประกอบด้วยแบบวัดย่อย 3 ฉบับ คือ แบบสอบแบบเขียนตอบ แบบสังเกตวิธีการปฏิบัติงาน และแบบประเมินผลงาน

4. แบบสอบแบบเขียนตอบ หมายถึง แบบสอบอัตนัยที่ให้นักเรียนเขียนตอบให้สอดคล้องกับข้อคำถาม เพื่อวัดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานแต่ละงาน ใช้ทดสอบก่อนที่จะให้นักเรียนทดสอบการปฏิบัติงานจริง แบบสอบสร้างขึ้นเฉพาะแต่ละงานงานละ 1 ฉบับ เพื่อวัดรายบุคคล

5. แบบสังเกตวิธีการปฏิบัติงาน หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ประกอบการสังเกตขณะที่นักเรียนกำลังปฏิบัติงาน สร้างเป็นแบบมาตรประมาณค่า การสร้างจะสร้างเฉพาะแต่ละงาน คือ งานบ้าน 1 ฉบับ เพื่อวัดการปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม งานเกษตรและงานเลือกอย่างละ 1 ฉบับ เพื่อวัดการปฏิบัติงานเป็นรายบุคคล แบบสังเกตจะมีข้อความสำหรับตรวจสอบพฤติกรรมซึ่งเกี่ยวกับด้านทักษะพิสัย และจิตพิสัยดังนี้

5.1 ทักษะพิสัย หมายถึง ความสามารถ ทักษะ และเทคนิคการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการใช้มือและเครื่องมือทำงาน การทำงานตามลำดับขั้นตอน และการทำงานเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล ที่แสดงออกมาให้สังเกตได้ในขณะปฏิบัติงานแต่ละงานที่กำหนด ซึ่งเกณฑ์พฤติกรรมเหล่านี้ กำหนดขึ้นจากความเห็นชอบของครูและศึกษานิเทศก์ที่สร้างแบบวัดภาคปฏิบัติ

5.2 จิตพิสัย หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกมาให้สังเกตได้ในขณะที่นักเรียนปฏิบัติงานแต่ละงานที่กำหนดให้ ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความพยายาม ความตั้งใจ ความสะอาด ความมีระเบียบ และความประหยัด เกณฑ์พฤติกรรมที่บ่งชี้เหล่านี้กำหนดขึ้นจากความเห็นชอบของครูและศึกษานิเทศก์ที่สร้างแบบวัดภาคปฏิบัติ

6. แบบประเมินผลงาน หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ประกอบการประเมินคุณลักษณะของผลงานที่เกิดจากการปฏิบัติงานของนักเรียน ซึ่งจะตรวจสอบผลงานทันทีเมื่อสังเกตวิธีการปฏิบัติงานเสร็จสิ้นลง เครื่องมือสร้างเป็นแบบมาตรประมาณค่า เกณฑ์ในการพิจารณาประเมินผลงานตามคุณลักษณะเฉพาะและคุณภาพของงาน กำหนดขึ้นจากความเห็นชอบของครูและศึกษานิเทศก์ที่สร้างแบบวัดภาคปฏิบัติ

7. ครูผู้สอน หมายถึง ครูผู้สอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ในเขตการศึกษา 9 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

8. ศึกษานิเทศก์ หมายถึง ศึกษานิเทศก์ประจำกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพของอำเภอที่มีโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง2533) ในเขตการศึกษา 9 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

9. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนชุมชนบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ที่ใช้ในการพัฒนาแบบวัดภาคปฏิบัติกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ

10. ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา หรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านเนื้อหาวิชาในกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ประกอบด้วย

10.1 ผู้สำเร็จการศึกษาด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาโทขึ้นไป

10.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาวิชาในกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ คือ ผู้ที่ทำงานด้านการนิเทศการศึกษากลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ หรือ คณะกรรมการยกร่างการสอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ฉบับปรับปรุง หรือ ครูผู้สอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จากอดีตจนถึงปีการศึกษาปัจจุบันติดต่อกันไม่ต่ำกว่า 5 ปีการศึกษา

11. คุณภาพของแบบวัดกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ หมายถึง คุณลักษณะของแบบวัดในด้านต่างๆต่อไปนี้

11.1 ความตรงร่วมสมัย(Concurrent Validity) หมายถึง ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบสอบภาคปฏิบัติกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ กับคะแนนรวมการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ของนักเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534

11.2 ความเที่ยง(Reliability) หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถวัดความสามารถในการปฏิบัติงานกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ของนักเรียนได้คงที่ คำนวณโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนของฮอยท์(Hoyt's Analysis of Variance)

11.3 ความเที่ยงของผู้ประเมิน(Reliability of Rater) หมายถึง ความสอดคล้องของคะแนนที่ประเมินโดยผู้ประเมินสองคน คำนวณหาโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง ชนิดมีคะแนน 1 จำนวน ใน 1 รายการ ซึ่งไม่มีปฏิกิริยาร่วม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แบบวัดภาคปฏิบัติกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สามารถวัดและประเมินผลรายบุคคลและรายกลุ่มได้ตามลักษณะของแต่ละงาน

2. ได้แนวทางสำหรับการสร้างและพัฒนาแบบวัดกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ในระดับประถมศึกษา หรือระดับการศึกษาอื่นๆ หรือในวิชาอื่นๆ

3. ได้แนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. แบบวัดการปฏิบัติงานฉบับนี้ ใช้สำหรับเป็นส่วนหนึ่งของการวัดผลการเรียนของโรงเรียนชุมชนบ้านถ่อน แต่ไม่ได้นำไปตัดสินผลการเรียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 2 ของโรงเรียนอื่นๆ เนื่องจากการเรียนการสอนการงานและพื้นฐานอาชีพนั้น แต่ละโรงเรียนสามารถเลือกจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับท้องถิ่นของตนเองได้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ,2534)

2. แบบวัดการปฏิบัติงานฉบับนี้ สามารถวัดพฤติกรรมด้านจิตพิสัยในด้านความตั้งใจ ความรับผิดชอบ ความพยายาม ความสะอาด ความมีระเบียบ และความประหยัดได้เฉพาะส่วนที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมออกมาให้เห็น ในขณะที่ปฏิบัติงานโดยยึดถือเกณฑ์ตามความเห็นชอบของครูและศึกษานิเทศก์เท่านั้น